

Sygn. akt IV CSK 23/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa G. G., A. G. i M. G.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódek kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 20 listopada 2012 r. w ten sposób, że zasądzone od pozwanego na rzecz powódek A. G. i M. G. tytułem zadośćuczynienia kwoty obniżył, z 70 000 zł do 50 000 zł, z ustawowymi odsetkami, oraz oddalił w pozostałej części apelacje tych powódek i pozwanego. Sąd ponadto podwyższył kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki G. G. o 30 000 zł oraz oddalił apelację tej powódki i pozwanego w pozostałym zakresie. Na zasądzoną na rzecz G. G. kwotę 150 000 zł składa się 80 000 zł tytułem odszkodowania wobec znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powódki po śmierci męża oraz 70 000 zł zadośćuczynienia.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, w części oddalającej ich apelacje, powódki zarzuciły naruszenie art. 446 § 3, art. 446 § 4 k.c. i art. 481 k.c. w związku z art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszy Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódki uzasadniły oczywistą jej zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków istotnie ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, nie jest i nie może być traktowana jako kolejny etap procesu. Ma ograniczony zasięg i zakres, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Ten jej szczególny charakter powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi

nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Przesłanka wskazana przez skarżące w sprawie nie występuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty prawne świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny ustalając wysokość odszkodowania przyznanego G. G., wobec znacznego pogorszenia jej sytuacji po śmierci męża, uwzględnił i rozważył kryteria wskazywane w orzecznictwie. Określenie wysokości zadośćuczynienia należy do sądów meriti, a zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwot przyznanych z tego tytułu powódkom mogłoby nastąpić tylko wtedy, gdyby były one rażąco niewspółmierne do wszystkich ustalonych aspektów sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 10971, Nr 3, poz. 53), co nie miało miejsca. Z kolei, wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin liczenia odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia, może zależeć od okoliczności sprawy (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, i z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 100/08, OSNP 2010, nr 10, poz. 108). W świetle tego stanowiska terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania.

Wobec braku wystarczających podstaw do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo a nadto uwzględniając, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³

§ 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie obciążył powódek kosztami postępowania kasacyjnego, biorąc pod uwagę ich sytuację materialną oraz charakter sprawy (art. 102 k.p.c.).

[aw]